

เทศน์รับผ้าป่าช่วยชาติ

ณ โรงเรียนราชโบริกานุเคราะห์ อ.เมือง จ.ราชบุรี

เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

รู้อย่างศาสดา

วันนี้เป็นวันมหามงคลแก่พี่น้องชาวจังหวัดราชบุรี โดยมีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดชื่อ คุณโกเมศ แดงทองดี เป็นประธานในงานนี้ ตลอดพ่อค้าประชาชนมาร่วมกันหมด เพื่องาน การมหากุศลของเราในครั้งนี้ และงานที่ทำอยู่เวลานี้เป็นงานจำเป็นของพี่น้องชาวไทยทั้ง ชาติไม่ยิ่งหย่อนกว่ากัน ไม่ว่าภาคใดจังหวัดใด มีความรักชาติ มีความรับผิดชอบด้วยกัน หมด หลวงตาเองซึ่งเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ได้อุตส่าห์พยายามเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วย ความเมตตาสงสารชาติไทยของเรา จึงได้อุตส่าห์ตะเกียกตะกายพาพี่น้องชาวไทยเสาะ แสวงหาสิ่งบกพร่อง เข้ามาเกื้อหนุนจุดส่วนรวมคือคลังหลวงของเรา

โดยที่ท่านผู้ว่าฯ ได้แสดงผ่านไปแล้วเวลานี้ นั้นหมายถึงจำนวนทองคำ ที่ได้เข้าคลัง หลวงเรียบร้อยแล้ว ที่ยังไม่เข้าก็มี นับเวลานี้ได้จำนวน ๕,๖๐๐ กว่ากิโลแล้ว จำนวนที่ นอกจากท่านผู้ว่าฯ อ่านผ่านไปแล้วนี้เป็นจำนวนที่ยังไม่ได้เข้าคลังหลวง รอการหล่อหลอม เมื่อครบจำนวนตามที่กำหนดไว้ว่า การหล่อหลอมแต่ละครั้งให้ได้ ๕๐๐ กิโล แล้วมอบคลัง หลวงที่หนึ่งๆ เวลานี้ได้ยังไม่พอจำนวน ๕๐๐ กิโล จึงต้องรอไปก่อน จนกว่าจะครบจำนวน ตามกำหนดที่ตั้งเอาไว้ และดอลลาร์ก็เช่นเดียวกัน ดอลลาร์ที่ว่าไปแล้วนั้น เป็นจำนวนที่ มอบเข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว แต่ที่ยังไม่มอบ รวมกันแล้วเวลานี้ได้ ๗,๓๐๐,๐๐๐ กว่า ดอลลาร์

ส่วนเงินบาทกรุณาทราบตามหลักความจริง ที่หลวงตาได้ปฏิบัติต่อพี่น้องชาวไทย มาเป็นลำดับลำดับ คือเงินไทยได้แยกออกไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงเป็นจำนวน ๙๕๑ ล้านบาท ส่วนนอกนั้นที่เก็บไว้เพื่อซื้อทองคำอีกต่อไปก็มี ที่แยกไปเพื่อช่วยชาติบ้านเมือง ของเราที่มีรอบประเทศไทย เรียกว่ากึ่งแขนงแห่งชาติ คลังหลวงเป็นจุดศูนย์กลาง นอกจากนั้นเรียกว่าเป็นกึ่งเป็นก้าน มีทั่วประเทศไทย ได้นำเงินสดเหล่านี้ออกไปสงเคราะห์ ด้วยการสร้างสถานสงเคราะห์ช่วยคนทุกข์คนจน ทั้งคนทุกข์คนจนทั่วๆ ไป และคนทุกข์คน จนที่เจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มีเงินทองรักษา มาขอร้องจากหลวงตา ก็ได้ช่วยมาเป็นลำดับลำดับ โดยเป็นเจ้าของคนไข้ตลอดมา ทุกรายที่เข้าไปขอร้อง

จากนั้นก็สร้างโรงร่ำโรงเรียนไม่มีประมาณ ตามแต่ความจำเป็นที่จะสงเคราะห์กัน มากน้อยเพียงไร แต่นับได้เพียงว่าหลายสิบหลังโรงเรียน จากนั้นก็วงราชการที่ต่างๆ ได้ช่วยมาเป็นลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้กำลังช่วยปลูกสร้างตึกให้นักโทษหญิง ได้อยู่อาศัย หลังนอนกัน ที่เรือนจำลาดยาวสองหลังใหญ่ ๓ ชั้น นี้กำลังเริ่ม จากเงินของพี่น้องทั้งหลาย ที่บริจาคมานี้แล

ส่วนโรงพยาบาลนั้นเป็นจำนวนหลายสิบหลังมากที่สุด เพราะเราช่วยโรงพยาบาล ตลอดมาเวลานี้ไม่ต่ำกว่า ๒๐๐ โรง โรงพยาบาลรู้สึกว่ามีพิสดารมากกว่าที่อื่นๆ เพราะ เครื่องอุปกรณ์ ความจำเป็นในโรงพยาบาลมีมากต่อมาก นี้ก็ได้ช่วยกันมาเป็นลำดับลำดับ ส่วนปลีกย่อยเหล่านั้นหลวงตาไม่ได้กล่าวถึง นี้หมายถึงเงินสดที่ได้จากพี่น้องทั้งหลาย ทั้ง แยกเข้าซื้อทองคำ ทั้งแยกออกช่วยประเทศไทยเรา ประชาชนทั้งประเทศที่จำเป็นเรื่อยมา อย่างนี้

นี่เรียกว่าผลที่พี่น้องทั้งหลายมีความรักชาติ มีความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียง สามัคคีกัน ได้แสดงผลให้เป็นที่พอใจขึ้นมาเป็นลำดับลำดับ คิดดูว่าแต่ก่อน ทองคำของเรา ในคลังหลวง หลวงตาไปเห็นแล้วรู้สึกว่าใจหายเลยทีเดียว ในวันมอบทองคำเป็นครั้งแรก หลังจากการมอบเรียบร้อยแล้ว ท่านหัวหน้าคลังหลวงก็มานิมนต์ให้เข้าไปดูทองคำในคลัง หลวง โดยบอกว่าในคลังหลวงนี้มีผู้ที่ได้มาเห็นเพียงสององค์ องค์ที่หนึ่งก็คือสมเด็จพระเทพ องค์ที่สองก็คือหลวงตาเอง เราก็ก็นั่งดูในคลังหลวง ทองคำที่แยกไปไว้เป็นตัว ประกันชาติไทยเราในประเทศต่างๆ หลายแห่ง แล้วย้อนกลับมาถึงเมืองไทยเรา ถ้ามองถึง เรื่องทองคำ มีจำนวนมากน้อยเพียงไร ทางเจ้าหน้าที่หัวหน้าคลังหลวงนั้นก็บอกว่า มี จำนวนเท่านั้น รู้สึกว่าใจหายเลยทีเดียว

เพราะถ้าธรรมดาให้เป็นความต้องการพอใจของเราแล้วเรียกว่า มันพึงไม่ได้ ดู ไม่ได้ เพราะคนไทยทั้งประเทศจำนวนตั้ง ๖๒ ล้านคน มีทองคำเพียงกำมือเดียวเท่านั้น แล้วจะเข้ากันได้ยังไง นี่ละที่ทำให้หลวงตาเกิดความกระตือรือร้นภายในจิตใจ เพื่อ รักษาสมหมายใจของพี่น้องชาวไทย ได้หายใจเต็มปอดจากคลังหลวงของเรานี้ได้มอบ ทองคำเข้าไปเป็นลำดับลำดับ เวลานี้ก็ได้ถึง ๕,๖๐๐ กว่ากิโลแล้ว เราค่อยพอใจเป็นลำดับ ลำดับ บรรดาพี่น้องทั้งหลายก็รู้สึกภาคภูมิใจ นี่ละผลแห่งการช่วยชาติของเรา ด้วยความรัก ชาติของทุกๆ ท่าน ได้ผลเป็นที่พอใจมาเป็นลำดับลำดับ

และต่อจากนี้ไปหลวงตาก็ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันแล้วว่า ในการ ช่วยชาติคราวนี้ เป็นคราวอันยิ่งใหญ่ในประเทศไทยของเรา จะต้องทำให้สมเกียรติหนึ่ง

และให้สมบรูณ์พอสมควร พอหายใจโล่งปอดหนึ่ง นี่จะเป็นจุดสำคัญ จึงต้องได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันว่า ในการช่วยชาติคราวนี้ขอให้ได้ทองคำเข้าสู่คลังหลวงไม่น้อยกว่า ๑๐ ตัน ซึ่งเวลานี้ก็ได้แล้วจำนวนที่กล่าวนั้น และยังขาดอยู่อีกเพียง ๔,๕๐๐ กิโลเท่านั้นเอง จากนั้นก็เต็มแล้วนะ ส่วนดอลลาร์จะได้มากน้อยเพียงไร ก็ตามแต่จะเกิดจะมีขึ้นมาไม่เหมือนทองคำซึ่งกำหนดไว้ตายตัว ที่อยู่ในวิสัยกำลังวังชาของชาติไทยเราจะอุ้มได้ พออุ้มไหวอยู่ในจำนวนทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน หลวงตาจึงได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบเรื่อยมา ตั้งแต่ขณะที่ไปดูทองคำออกมาจากคลังหลวงเรียบร้อยแล้วจนกระทั่งปานนี้

จึงขอให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้เห็นอกเห็นใจในคนไทยทั้งชาติ ซึ่งมีความบกพร่องในสมบัติทั้งหลาย อันเป็นสมบัติที่สำคัญมากของเรา ได้แก่ทองคำ ขาดมาก เมื่อทองคำขาด การหายใจของพี่น้องชาวไทย ๖๒ ล้านคนก็ไม่สะดวก จึงขอให้ได้เปิดลมหายใจออก หายใจสะดวกด้วยการนำทองคำเข้ามาสู่คลังหลวงของเรา ให้ได้จำนวน ๑๐ ตัน ถ้าได้จำนวน ๑๐ ตันแล้ว หลวงตาซึ่งเป็นผู้นำก็หายใจโล่ง ไม่เป็นเหมือนอย่างแต่ก่อน เพราะได้ค้ำค้ำนควมเรียบร้อยแล้วในทองคำที่มีอยู่ในคลังหลวง กับทองคำที่ไปเพิ่มเติมนี้ จะพอทำความอบอุ่นแก่ชาติไทยของเราได้โดยไม่สงสัย

จึงขอร้องไห้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกันว่า ผลแห่งการช่วยชาติของเรา ได้ปรากฏเป็นที่ยินดีหรือภาคภูมิใจมาเป็นลำดับลำดับมา จนกระทั่งบัดนี้และต่อแต่นี้ไป ก็ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้อุตสาหะช่วยกัน สำหรับสมบัติเงินทองทั้งหลายที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคผ่านหลวงตานี้ ขอยืนยันได้เรียบร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่าไม่มีการรั่วไหลแตกซิมไปไหนเลย ขอพูดอย่างเน้นหนักลงตามความบริสุทธิ์แห่งใจของตนว่า แม้แต่บาทเดียวหลวงตาไม่เคยมีเจตนา ที่จะหยิบเอาสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคผ่านหลวงตา เรียกว่าซึ่งเป็นส่วนรวมออกไปใช้ แม้บาทหนึ่งไม่เคยมี

นี่ก็เพราะความรักความสงวนชาติไทยของเราเป็นอย่างมาก พิถีพิถันในการเงินการทอง คิดดูว่าเงินนี้ตั้งแต่หลวงตาบวชมา ก็มีความจำเป็นบ้างในเวลาเรียนหนังสือ แต่เวลาออกจากการศึกษาเล่าเรียนไปเพื่อปฏิบัติกรรมฐาน เพื่อมรรคผลนิพพานแล้ว ตั้งแต่บัดนั้นตัดขาดสะบั้นไปเลย ไม่เข้ามาเกี่ยวข้องตลอดมา จนกระทั่งมาสร้างวัดป่าบ้านตาดนี้ ตั้งแต่ชั้นเริ่มแรก สมบัติเงินทองจตุปัจจัยไทยทาน พี่น้องศรัทธาทั้งหลายนำมาบริจาคมากน้อยหลวงตาก็ไม่สนใจ ให้นำออกช่วยเหลือที่บกพร่อง ผู้ยากจนในที่บกพร่องมีอยู่ทั่วไปในประเทศไทยของเรา

นั่นละจึงได้นำปัจจัยเหล่านี้ ออกช่วยเหลือโลกตลอดมา โดยหลวงตาไม่ไปถือไปยึด ว่าเป็นของเราๆ เลย ของเหล่านั้นสมบัติเหล่านั้น จึงไหลออกช่วยโลกช่วยสงสารตลอดมา จนกระทั่งมาถึงวาระที่ได้ช่วยชาติบ้านเมือง ก็กระจายออกไปเรื่อยๆ จนกว้างขวางทั่วประเทศ สิ่งก่อสร้างทั้งหลายที่สงเคราะห์สงหาคนทั้งประเทศนั้นมีทุกภาค ไม่เว้นแม้แต่ภาคเดียว ที่หลวงตาไม่ได้นำสมบัติของพี่น้องทั้งหลายบริจาคแล้วเก็บไว้ ไม่ได้ไปช่วยสงเคราะห์ภาคนั้นๆ ไม่มี เราช่วยไปหมดทุกภาค เป็นแต่ต่างกันที่ว่ามากกับน้อย ตามความจำเป็นเท่านั้น จึงกรุณาพี่น้องทั้งหลายทราบทั่วกัน

ในการช่วยพี่น้องทั้งหลายคราวนี้ เป็นคราวจำเป็นมากในชีวิตของหลวงตาบัว ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยสนใจ มีแต่ปฏิบัติศีลธรรมตามเพศวัยของตนตลอดมา ถึงบ้านเมืองจะมีความเดือดร้อนวุ่นวายสงบร่มเย็นขนาดไหน หลวงตาก็ไม่เคยไปเกี่ยวข้อง เพราะถือว่าเป็นเรื่องของชาติบ้านเมืองไป มีแต่ความสนใจต่อการปฏิบัติ จนว่าชาติไทยนี้เกิดความกระทบกระเทือนมากขึ้นโดยลำดับลำดับ ถึงขั้นจะไปไม่รอด จะจอดจมอยู่ในทะเลหลวงด้วยความจน จึงได้อุตสาหะพยายามและตะเกียกตะกายมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้

การเทศนาว่าการแต่ก่อนก็ไม่ได้เทศน์ให้ใครฟังอะไรนัก นอกจากพระปฏิบัติที่ตั้งใจจริงๆ จังๆ ในอรรถในธรรม หลวงตาก็เทศน์เต็มเม็ดเต็มหน่วย ตามอรรถธรรมขั้นนั้นๆ สำหรับผู้มาปฏิบัติบำเพ็ญตน จนมาถึงการช่วยชาติบ้านเมืองนี้ การเทศนาว่าการพี่น้องทั้งหลายก็พอจะทราบได้ว่าเทศน์มากมายเพียงไร คนทั่วประเทศ หลวงตาได้เทศนาว่าการมาเป็นเวลา ๕ ปีแล้ว ฟังซิ เทศน์มากขนาดไหน วันหนึ่งบางที่ถึง ๓-๔ กัณฑ์ก็มีเทศน์ตลอดมากว้างขวางมากมายทั่วประเทศไทย แล้วกัณฑ์เทศน์จะกี่กัณฑ์ จะมีกี่พันกี่หมื่น หรือว่ากี่แสนกัณฑ์ มากหรือไม่มากขนาดไหน ทั้งๆ ที่หลวงตานี้เรียนจบมาแค่ป.๓ เท่านั้น

ท่านทั้งหลายยังไม่เคยเห็นหลวงตา ที่เรียนสูงสุดก็ให้มองดูหน้าเสี้ยบัดนี้ เราเรียนสูงสุดคือป.๓ ในสมัยนั้นมีเพียงป.๓ ป.๔ ไม่มี หมดภูมิของครู เราเรียนจบหมดภูมิของครูแล้วเราก็ออกจากโรงเรียน โดยอายุยังไม่ครบกำหนดเลย นี่จึงว่าเรียนเอาจนกระทั่งครูหมดภูมิเลย แล้วหลวงตาป.๓ จะมีความรู้ความฉลาดมากน้อยเพียงไร มาสอนคนทั้งประเทศ ได้เป็นเวลา ๕ ปีที่ออกสนามช่วยชาติมานี้ นานเท่าไรก็น่าคิด คนอาจจะไม่เชื่อก็ได้ว่าหลวงตาป.๓ แต่ความจริงก็เป็นอย่างนั้น คือสมัยก่อนไม่มีป.๔ มีแต่ป.๓ เท่านั้น พอเรียนจบแล้ว ครูก็ให้ออกๆ ไปเลย อายุนั้นยังไม่ครบก็ตาม ให้ออกเพราะหมดชั้นแล้ว

จากนั้นมาแล้วจึงได้มาบวชในพุทธศาสนา ศึกษาเล่าเรียนทางอรรถทางธรรม ผสมผสมกันไปเรื่อยๆ จนกระทั่งได้ออกปฏิบัติจริงๆ มีความมุ่งมั่นต่อมรรคผลนิพพาน อย่างเต็มหัวใจ เพราะฉะนั้นจึงตัดขาดหมดในเรื่องโลกสงสาร...แม้ที่สุดการเงินการทอง หากจำเป็นจะได้เทศนาว่าการเวลาเราเดินธุดงค์ผ่านไป เขามีงานในหมู่บ้านนั้นๆ เขานิมนต์เราไปเทศนาว่าการ ขัดไม่ได้ ก็ไปเทศน์ให้ มีมากน้อยปัจจัยไทยทานทั้งหลาย เรามอบกับวัดในบ้านนั้นๆ ไปหมด เราไม่เคยเกี่ยวข้องกับอะไรตลอดมา จนกระทั่งได้ออกมาในวัดในวาแล้วก็ไม่เกี่ยวข้องกับการเงินการทอง ได้มาเท่าไรสงเคราะห์โลกเรื่อยไป จนถึงขั้นที่เรามาช่วยชาติบ้านเมือง เงินทั้งหมดก็ทุ่มกันลงจนกระทั่งบัดนี้

นี่ละการเทศนาว่าการ จะไม่อ่อนเพลียได้อย่างไร คนอายุขนาดหลวงตาบัว ก้าวเข้า ๙๐ ปีได้ ๕ เดือนนี้แล้ว ยังขึ้นเทศนาว่าการอยู่บนธรรมาสน์ไม่หยุดไม่ถอย เคยเห็นที่ไหน บรรดาพระแก่ๆ เห็นแต่อยู่กับเสื่อกับหมอนเท่านั้น แต่หลวงตาบัวมักจะอยู่บนธรรมาสน์ๆ สถานที่นั้นที่นี้เรื่อยมา จึงกรุณาเห็นใจพระแก่ พี่น้องทั้งหลายให้พากันสนใจในศีลในธรรม ความรักชาติเป็นที่หนึ่ง ชาติเป็นของเรา ไม่มีใครมารับผิดชอบให้ได้ นอกจากคนไทยทั้งชาติ ๖๒ ล้านคน จะรับผิดชอบในชาติของตน

มีความบกพร่องตรงไหนให้พยายามหามาเยียวยา บำรุงขึ้นเป็นลำดับ ให้หนาแน่นมั่นคงขึ้นไป บ้านเมืองของเราจะมีความอยู่เย็นเป็นสุข แน่นหนามั่นคงขึ้นเรื่อยๆ การเสาะแสวงหาสมบัติ ให้ถือว่าชาติคือส่วนรวม หัวใจของชาติอยู่ที่คลังหลวงของเรา เมื่อสมบัติเข้าสู่คลังหลวงได้มากเท่าไร การหายใจก็โล่งเป็นลำดับทั่วประเทศไทย นี่ละเป็นจุดสำคัญ จึงได้ขอขบถบาตจากพี่น้องทั้งหลายเรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ จนกว่าจะถึงจุดที่หมาย แล้วก็เรียนให้ท่านทั้งหลายทราบในวาระต่อไปนั้น ก็เป็นอันว่าเลิกกันไป

เวลานี้ยังเลิกยังเราไม่ได้ เพราะความจำเป็นมีอยู่ทั่วหน้ากันทั้งพี่น้องชาวไทย และหลวงตาผู้ซึ่งเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย แบกภาระหนักมากกว่าท่านทั้งหลายเสียอีก นี่ละเป็นกังวลอยู่กับอันนี้เท่านั้น เรื่องเกี่ยวกับวัตถุ ที่นี้เกี่ยวกับศีลธรรมภายในใจอีกด้วย เพราะศีลธรรมเป็นสิ่งจำเป็นภายในใจของชาวพุทธเรา ถ้าจิตใจไม่ดีเสียอย่างเดียว สมบัติเงินทองข้าวของ บริษัทบริวารเรียกว่าสมบัติภายนอกนั้น จะมีมากเท่าไรก็เป็นของไม่แน่นอน และใกล้ต่อความไม่มีความหมาย ถ้าตัวเองมีสมบัติเงินทอง แต่รักชอบในสิ่งชั่วช้าลามก ทำบาปทำกรรม เตรีตเตร่เร่ร่อน ปล่อยเนื้อปล่อยตัว ไปทำความเสียหาย โดยถือความมั่งมีของตนเป็นทิฐิมานะ เย่อหยิ่งจองหอง แล้วทำตัวไม่มีสาระ นอกจากเป็นพินเป็น

ไฟเผาไหม้ตัวเองไปแล้วเท่านั้น สมบัติทั้งหลายจะไม่มีความหมายใดๆ เลย ถ้าใจหมดความหมายเสียอย่างเดียว

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลาย สร้างความหมายด้วยธรรม ขึ้นที่จิตใจของตัวทุกคน พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนว่าบาปมี ให้เชื่อว่าบาปมี บุญมี ให้เชื่อว่าบุญมี ให้พากันละกันถอนบาปกรรมที่ทำลงไปแล้ว จะเป็นข้าศึกแก่ตัวของเราเอง บุญมากน้อยที่ทำลงไปแล้ว จะเป็นคุณมหาคุณแก่ตัวของเราเอง นี่เป็นผลรายได้จากความปฏิบัติศีลธรรมในตัวของเราเอง ความชั่วค่อยปิดเป่าให้ห่างจางออกไปจากตัวของเรา ความทุกข์ก็จะห่างไปตามนั้น ส่วนศีลธรรมให้พยายาม เข้าใกล้ชิดติดพันกับตัวเอง ไปตลอดวันคืนปีเดือน มีความสั่งสมในความดี ซึ่งเป็นคู่พึ่งเป็นพึ่งตาย อาศัยตลอดไปได้คือบุญคือกุศลนี้ ก็ขอให้พี่น้องทั้งหลายมีความรักใคร่ใฝ่ใจต่อศีลต่อธรรมมาก ๆ ขึ้น

เวลานี้ชาวพุทธของเรา รู้สึกว่าห่างเหินต่อศีลต่อธรรมมาก และใกล้ชิดติดพันกับความเพลิตความเพลิน ความรื่นเริงบันเทิง ความลึมเนื้อลึมตัว ติดดินกันไปโดยไม่มีสถานที่ที่จืดแวมมากขึ้นทุกวัน ๆ จึงนำวิตกวิจารณ์ในความเคลื่อนไหวของคนไทยเรา ไม่ค่อยมีอรรถมีธรรมเป็นเบรคห้ามล้อ เครื่องรั้งเอาไว้บ้างเลย เหยียบตั้งแต่คันเร่งจมลงไปในคลอง ๆ คนนั้นจมไปคนนี้เสียไป ด้วยการปล่อยตามบุญตามกรรมที่กิเลสจุลลากลากไป ไม่มีการหักห้ามด้วยเบรคคือธรรมบ้าง นี่ทำเราให้เสียไปได้นะ

พี่น้องทั้งหลายเกิดมาอยู่ในท่ามกลางแห่งพระพุทธศาสนา เป็นท่ามกลางแห่งความเลิศเลอของธรรมทั้งหลาย ที่จะน้อมเข้ามาปฏิบัติ เพื่อเป็นมหาคุณแก่ตัวของเราได้ด้วยกันทุกคน จึงขอให้พยายามชวนชวยคุณงามความดี ที่จอมปราชญ์ทั้งหลายชมเชยสรรเสริญเป็นเสียงเดียวกันเรื่อยมา และทรงสั่งสอนสัตว์โลกเพื่อความดีงามทั้งหลายเรื่อยมาเช่นเดียวกัน จึงขอให้มีความใฝ่ใจในศีลในธรรม จะเท่ากับการใฝ่ใจแก้ไขตัดแปลงตัวเอง ซึ่งส่วนมากเคยทำชั่วมาเป็นลำดับลำดา จนกลายเป็นนิสัยอยู่แล้ว ทีนี้เมื่อได้โอกาสนี้ได้ยินได้ฟังอรรถธรรม ซึ่งเป็นธรรมเลิศเลอจากองค์ศาสดาแล้ว จึงควรนำมาแก้ไขตัดแปลงตนเอง ด้วยการสร้างความดี พยายามละความชั่ว

ความชั่วนั้นมีคิดทางใจ พุดออกมาทางวาจา ทางกายเรียกว่าความชั่ว ที่ทำไม่ดี พุดไม่ดี คิดไม่ดี นี่ท่านเรียกว่าบาป เกิดขึ้นจากใจของเราเอง เพราะบ่อแห่งบาปแห่งกรรมทั้งหลายอยู่ที่กิเลส กิเลสเกิดอยู่ที่หัวใจของเรา เมื่อหัวใจมีกิเลส กิเลสจะสั่งการสั่งงานออกไปตามอารมณ์ของมัน ให้สัตว์ทั้งหลายได้เพลิตเพลินรื่นเริงบันเทิงไปในทางที่เสียแล้วก็หลวมตัวทำความชั่วซ้ำลามกไปเรื่อย ๆ แล้วก็สร้างบาปสร้างกรรมต่อตัวเองโดยไม่มี

รู้สึกตัว มีหน้าซำยังเพลินใจในการทำ ความชั่วเสียอีก นี่เป็นสิ่งที่ทำให้เรามจมเสียหาย ใครๆ ทำก็ตาม อย่าไปชินกับกิเลสว่าในสมัยพระพุทธเจ้า นั้น บาบมี สมัยทุกวันนี้ลบมันหมดแล้ว บาบไม่มี บุญก็ไม่มี จึงไม่สนใจที่จะละบาบบำเพ็ญบุญ นี่เป็นความเสียหายมากต่อชาติไทยเราซึ่งเป็นชาวพุทธ

พระพุทธเจ้าทรงเป็นโลกวิทู รู้แจ้งแทงทะลุไปหมดแล้ว สั่งสอนธรรมแก่สัตว์ทั้งหลายสดๆ ร้อนๆ ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก แล้วบาบมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พรหมโลกมี นิพพานมี เปรตผีสัตว์ประเภทต่างๆ ทั่วแดนโลกธาตุที่เสวยกรรมอยู่ตามอำนาจแห่งวิบากกรรมของตนมากน้อยนั้น มีทั่วแดนโลกธาตุนี้มี ให้เราเชื่อตามอรรถตามธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้ แล้วเราพยายามแก้ไขตัดแปลง ท่านว่าบาบมี บาบจะมีอยู่ที่ไหน ต้นไม้ภูเขาไม้ไผ่บาบ ไม่ใช่สถานที่เกิดแห่งบาบ ไม่ใช่ที่อยู่ของบาบ ไม่ใช่เป็นผู้เสวยบาบเสวยกรรม ผู้ที่อยู่ที่อาศัยที่เสวยบาปกรรมจริงๆ อยู่ที่ใจของเรา ใจของเราใจที่มีกิเลส คือบ่อแห่งการสร้างกรรมชั่วทั้งหลาย เกิดขึ้นจากใจนี้ เกิดอยู่ที่นี้

ให้ระวังใจของเราให้ดี อย่าไปจืดไปจางกับธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วด้วยความแม่นยำ เราอย่าไปจืดไปจาง แล้วลบล้างไปเสีย จะเท่ากับลบล้างตัวเองให้หมดคุณค่าหมดราคา เหลือแต่ซากมนุษย์ทั้งเป็นที่ยังมีลมหายใจอยู่นี้เท่านั้น ครั้นเวลาตายแล้ว แต่จิตใจไม่เคยตาย นี้จะพาเราลงไปในแดนแห่งความทุกข์ความทรมาน จากผลแห่งบาปกรรมที่สร้างไว้แล้ว จนกระทั่งถึงนรกอเวจี สัตว์ตัวใดเขากลัวกันทั้งนั้น เรื่องความทุกข์ความทรมาน จนกระทั่งสัตว์ตกนรกอเวจี เขาก็ทราบกันหมด แต่เมื่อทราบนั้นทราบเวลาเข้าไปโดนเข้าแล้วๆ สายไปเสียแล้ว แก้ไม่ตก นี่เรายังอยู่ข้างนอกให้พยายามแก้ไขพิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้ โดยถือธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องชี้แนวทาง ให้พากันละกันถอยตามที่ท่านสั่งสอนไว้แล้วนั้น เราจะเป็นคนดีขึ้นมาเป็นลำดับ

บุญก็ไม่มีที่ไหนเกิด เกิดขึ้นจากใจของเรา เช่นเดียวกับกับกิเลสที่เกิดที่อยู่คือบุญกุศลที่เสวยผลไม่มีที่ใด นอกจากใจเท่านั้นเป็นผู้สร้างบุญ เป็นที่เกิดของบุญ เป็นที่อยู่ของบุญ เป็นที่เสวยบุญ คือใจของเรานี้เท่านั้น ให้ดูตัวเองนี้มากยิ่งขึ้นกว่าจะไปดูดินฟ้าอากาศ ฟ้าแดดดินลมที่ไหน ว่าบาปบุญนรกสวรรค์ คุณโทษประการต่างๆ จะอยู่กับสิ่งเหล่านั้น ไม่มีหลักความจริงแล้วมีอยู่ที่ใจของเราทุกคน ให้พากันระมัดระวังใจของเรา และกายวาจาของเรา แล้วแก้ไขตัดแปลงในสิ่งไม่ดี สิ่งดีทั้งหลายก็จะเริ่มเกิดขึ้นภายในใจของเรา ความสุข ความเจริญจะเกิดขึ้นที่ใจของเรา

สถานที่จะเป็นที่อยู่ของผู้มีบาปและบุญนั้นมียุแล้วตั้งเดิม ตั้งกับตั้งกลับปมา ไม่เคยเสื่อมสูญอันตรธานหรือร้างไปไหน ก็คือนรกเป็นสถานที่อยู่ของสัตว์ ที่มีมาตั้งเดิมตั้งกับตั้งกลับป ไม่ว่านรกหลุมใด มียุแล้วสำหรับสัตว์ที่ตกนรกมาก็กับที่กลับปประจำ จนกระทั่งพ้นจากกรรมไปแล้ว สัตว์นรกตัวอื่นก็ตกลงไปๆ เต็มไปด้วยสัตว์นรกที่อยู่ในนรกหลุมนั้นๆ ไม่ได้หายไปในนรก เราอย่าไปคิดว่าสิ่งเหล่านี้จะแปรปรวนหายไป เราทำบาปทำกรรมแล้ว จะไม่มีอะไรเป็นผู้สวดยบาปกรรม เรานั้นแหละเป็นผู้สวดย เพราะเราทำกรรมชั่ว ให้พากันระมัดระวัง

ศาสดาของเราเป็นผู้ตรัสไว้แล้วด้วยชอบธรรม เรียกว่าสวากขาตธรรม คือตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่ว่าบาปว่าบุญ ไม่ว่านรกสวรรค์ นิพพาน เปเรตตีประเภทต่างๆ สอนไว้ด้วยความรู้แจ้งเห็นจริงทุกอย่าง เป็นที่ตายใจจากพระโอวาทที่ทรงแสดงสั่งสอนสัตว์โลกผู้ตาบอดทั้งหลาย เช่นพวกเราๆ ท่านๆ นี้แหละ ไม่ยอมรับฟังเสียงของพระพุทธเจ้า ก็บิกบินเอาหัวชนฝาไปเรื่อยๆ ครั้นพ้นจากฝาแล้วก็ลงนรกเท่านั้น นี่หัวชนฝาของคนตาบอด คนตาบอดจะไปถูกทาง จะไปด้วยความราบรื่นดีงามไม่มีทาง จะไปด้วยความขลุกขลัก โดนโน้นโดนนี้ ตกเหวตกบ่อ สูดท้ายก็ตกลงในนรก เพราะความชั่วที่ตนทำด้วยความตาบอดนั้นแหละ จงตนไปลงในนรก ให้จำให้ดี

การสร้างบุญสร้างกุศล กิเลสมันถือเป็นการเข้าศึกต่อมัน เวลาเราจะสร้างบุญสร้างกุศลเล็กน้อย กิเลสจะเข้ามากั้นก้างขวางห้าม ตระหนี่ถี่เหนียว ยึดมันถือมันเอาไว้ ไม่อยากให้เราแยกออกไปทำบุญให้ทาน มีเงินหนึ่งบาทสองบาท ก็แย่งชิงกันระหว่างความจะให้ คือการให้ทานกับความตระหนี่ถี่เหนียว แย่งกันอยู่ในกำมือของเราคนเดียวนั้นแหละ เช่นเราถือธนบัตร กำธนบัตรไว้ในกำมือ หนึ่งบาทหรือสองบาท กำเอาไว้ ถ้าเรื่องทางธรรมจะเอาไปทำบุญให้ทาน นี่กุศลธรรมเกิดขึ้นจากใจ เรียกว่าใจเป็นธรรม

ส่วนกิเลสมันก็เกิด มันอยู่ที่ใจของเรา มันก็คัดก็ค้านต้านทาน ยึดเกาะมือเราออกมันไม่ให้เอาไปทาน แกะมือออกได้แล้ว มันก็เอาไปถลุงเจียบ ไม่ทราบว่าจะไปทำงานอะไร ส่วนงานที่จะทำประโยชน์นั้นไม่ค่อยมี ถ้ากิเลสลงได้ยึดติดมือมันไปแล้ว จะเป็นงานที่เราให้เสียทั้งนั้น กลับมาเป็นเข้าศึกต่อเรา เพราะความตระหนี่ของกิเลส มันแย่งจากทานในมือเราไปแล้ว กลับมาเป็นเข้าศึกต่อเรา เอาไปซื้อเหล้าซื้อยา ซื้ออะไรตลอดอย่างที่ว่า ยาเสพติดทุกวันนี้เป็นเครื่องสังหารชาติไทยทั้งชาติ มันออกจากกิเลสอย่างเดียวยังมีอำนาจ เราก็ชอบแบบสุกเอาเผากิน เห็นว่ากินแล้วมีความสุขสบาย เมมาเหล้าแล้วนอนก็สบายดี

เวลาเป็นบ่าก่อนหลับนั้นเป็นยังไง กิเลสไม่รู้ให้เห็น คือคนเมาเหล้ามาก ๆ ทั้งขับ รำทำเพลง ไม่มีบาปมีบุญ ไม่มีคำว่าที่ลับที่แจ้ง พูดได้หมดแม้ที่สุดเรื่องในมุ้งในม่าน ก็เอามาพูดได้ เพราะหมดหิริโอตตปัปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรมแล้ว ยังหมดความละอายต่อเพื่อนฝูงที่เคยเคารพกัน และยึดถือคำพูดคำจากันมา ว่าคำใดควรไม่ควร แต่ความเมานั้นมันทำให้ควรไปหมด พูดได้หมดเป็นบ้าไปหมด นี่ละกิเลสที่เวลามันแย่งไป แล้ว ไปทำในเรื่องการพนันชั้นต่อ ทุกอย่างที่มีมันจะเอาไป เมื่อได้เข้าในเงื้อมมือของกิเลส แคะจากฝ่ามือของฝ่ายธรรมฝ่ายให้ไปแล้ว กิเลสเอาไปถลุงหมด

วันนี้ก็แย่ง วันหน้าก็แย่ง ไปทำบุญให้ทาน เราตั้งใจจะทำเมื่อไรกิเลสจะเข้าก็คิดวางจะคัดค้านต้านทาน แย่งจากหัวใจเรานั้นแหละ ที่เทียบว่ามือคือหัวใจเราเอง เอาไปทำตามความชอบใจของกิเลสเสียสิ้น ถ้าเราหลงกลมันแล้ว เราก็จะจมไปกับกิเลสหลอกลวงไปเรื่อย ๆ หามาได้มากน้อยเพียงไร เงิน แทนที่จะเป็นประโยชน์ เป็นกุศลเป็นบุญของเราจากการให้ทาน กลับเป็นผลรายได้ของกิเลส พาทำเราให้ล่มจมไปเสีย นี่ละเรื่องของกิเลสกับธรรม มันเป็นข้าศึกกันอยู่ที่หัวใจของเรา

เพราะฉะนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายคิดดู เราอย่าไปถามใคร ถามตัวเราเอง ความตระหนี่มีอยู่กับใจของเรา ความอยากทำบุญให้ทานก็มีอยู่กับเรา ระหว่างความตระหนี่กับธรรมนี้ คือกิเลสกับธรรมรบกัน ใครจะแพ้ใครจะชนะ ถ้าเราโง่งต่อมัน เราก็แพ้ให้มันเรื่อย ไม่สนใจต่อการเสียสละ ทำบุญให้ทานแจกจ่ายแก่เพื่อนบ้านร้านตลาดทั้งหลาย เรามอบให้กิเลสเอาไปถลุงทั้งหมด ๆ เงินมีมากน้อยหาความหมายไม่ได้เลย ตายแล้วก็จม นี่กิเลสพาให้จม

ถ้าคนมีบุญมีกุศล แย่งจากกิเลสขึ้นมา เอาไม่ได้มากก็ตาม เงินบาทหนึ่งอย่างน้อยที่แรกให้ได้ห้าสิบบสตางค์ ให้กิเลสมันเอาไปเสียห้าสิบบ เราแบ่งมาห้าสิบบสตางค์ มาแบ่งทำบุญให้ทานอะไรก็แล้วแต่ เอา มีขนาดไหน ให้เราแบ่งไว้เสมอ ๆ แล้วให้เห็นโทษของความตระหนี่ไว้ตลอดไปเช่นเดียวกัน แล้วแบ่งมากแบ่งน้อย ต่อไปก็เป็นคนรู้จักประมาณ ส่วนไหนที่จะเป็นประโยชน์ เราสละออกไปเพื่อประโยชน์ อันไหนที่จะเป็นโทษเป็นกรรม และเข้าเนื้อเราแล้ว ให้พากันเก็บไว้ ไม่จ่ายไม่ทำในสิ่งนั้น นี่เรียกว่าเป็นผู้รอบคอบในการเก็บสมบัติ

พระพุทธเจ้าท่านทรงแสดงไว้ว่า **อุฏฐานสัมปทา** ให้มีความขยันหมั่นเพียรในหน้าที่การงานที่ชอบ สะอาดแสวงหารายได้รายมีมาจุนเจือครอบครัวของตน แล้วก็ **อารักขสัมปทา** ให้มีการเก็บรักษาเป็นสัดเป็นส่วน อย่าสุรุ่ยสุร่าย ได้มากมาอย่างน้อยให้เก็บเป็นสัดเป็นส่วนไว้

ตามความจำเป็น ที่ตนเองได้กำหนดไว้แล้ว เช่นเพื่อครอบครัว เพื่อความจำเป็นในเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ปวดหัวตัวร้อน หรือเพื่ออะไรก็ตาม งานมันมีอยู่รอบด้าน ที่จะมาชิงเอาสมบัติของเราไปให้ถึงความล่มจม เราต้องเก็บต้องรักษาเจียดเอาไว้ให้พอเหมาะสม นี่เรียกว่า **อารักขสัมปทา** ให้มีการเก็บรักษาไว้ด้วยความถูกต้อง ตามที่เราหามาได้ยากลำบาก

อันที่สามก็ **สมชีวิตา** ชีวิตของเราสำเร็จหรือมีความอยู่มาได้เป็นท่านเป็นเรา ด้วยอาหารการบริโภคคือการอยู่การกิน เราก็ให้คำนึงถึงครอบครัวและฐานะของเรา ฐานะของเรามีความยากจนหรือมั่งมีศรีสุขขนาดไหน สมบัติเงินทองของเรามีมากน้อยเพียงไร การอยู่การกินของเรา จึงควรคำนวณให้พอเหมาะสมพอดีกับความเหมาะสมในสมบัติเงินทองและฐานะของเรา และให้เหมาะสมกับความเป็นธรรม คือความพอดีนี้เรียกว่าธรรม ไม่ให้กินมากนักจนสุรุ่ยสุร่าย

นั่งอยู่นี้ขวดเหล้าแอมเต็มรอบข้าง น้ำปลาก็ไม่อดเหล้าก็ไม่อดก็ขวดอยู่รอบข้าง กินแล้วมือซ้ายคว่ำทางสุรา มือขวาคว่ำทางน้ำปลา เอามาครอบตนเองเพื่อความสะดวกสบายรื่นเริง ด้วยการสุขเอาเผากิน ไม่ได้คิดอ่านไตร่ตรอง ว่าผิดถูกดีชั่วประการใด เหล้านี้เรียกว่ากินด้วยความขาดทุน คนที่กินด้วยความทรงตัวไปด้วยความเป็นธรรมนั้น จะอยู่จะกินด้วยความพอดีพอดี ครอบครัวเรามีมากน้อยเพียงไร การจับจ่ายใช้สอยเพื่อครอบครัวของเราแต่ละอย่างๆ ขนาดไหนพอดีต้องคิดต้องอ่าน อย่าเอาเงินมาเป็นประมาณว่าเรามีเท่านั้น เราจะจ่ายเท่านั้น ด้วยความลืมนื้อลืมตัว ทำให้เสียได้ นี่ **สมชีวิตา...**

ให้ท่านทั้งหลายนำไปคิดไปอ่าน ในการกินอยู่พวยพวยทั้งหลาย ท่านทั้งหลายเป็นนักเสาะแสวงหา คำว่านักธุรกิจมันรอบตัวนะ ธุรกิจในห้องก็มี นอกห้องก็มี ธุรกิจในบ้านในเรือนครอบครัวทุกอย่าง จนกระทั่งถึงสังคมเรียกว่าธุรกิจ แต่ธุรกิจที่จำเป็นจริงๆ คือตัวของเรา ให้รอบคอบในธุรกิจของเรา ให้พากันเข้าใจ **กัลยาณมิตตา** ธรรมสี่ประการ ประการที่สี่นี้ให้เลือกเฟ้นเสียก่อน ก่อนที่จะคบค้าสมาคมกับหญิงกับชาย เด็กหรือผู้ใหญ่ ให้ดูเสียก่อนว่าเป็นคนดีหรือคนชั่วประการใด ถ้าเป็นคนชั่วให้พยายามตีตัวออกให้ห่างไกล อย่าเข้าใกล้ชิดติดพัน เดี่ยวเขาคว่ำคอเอาได้ แล้วพากันจมลงในรกไม่รู้ตัว ถ้าคบคนพาลสันดานหยาบ จะพาเราไปทางที่เสียหายล่มจม ถ้าคบคนดีมีศีลมีธรรมมีคุณค่าแล้ว คบไปเท่าไรก็มีความสง่าราศีในตัวของเรา จึงควรเลือกเฟ้นเสียก่อน เพื่อนฝูงที่คบค้าสมาคมทั้งหญิงทั้งชาย ไม่ใช่คบค้าสมาคมไปแบบสุมสี่สุมห้าอย่างนั้นเสียคน

นี่ละธรรมท่านสอนไว้อย่างนี้ ท่านทั้งหลายให้นำมาตัด พระพุทธเจ้าท่านพอแล้ว ท่านไม่ได้มาหวังเอาอะไรจากเรา ท่านสอนมรดกอันดีงามไว้สำหรับพวกเรา จะได้ประคองตัวต่อไปด้วยศีลด้วยธรรมของท่าน ให้นำมาปฏิบัติกำจัดสิ่งขัดต่อธรรมทั้งหลาย แล้วดำเนินในทางที่ถูกที่ดี เฉพาะอย่างยิ่งสำหรับชาวพุทธเรา การให้ท่านไม่ว่าภาคใด เป็นความสม่ำเสมอเหมือนกันหมด เป็นนิสสัยใจบุญให้ท่าน ไปที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน เพราะการเสียสละนี้มีอยู่ทั่วไป แต่การรักษาศีลนี้ แหมรู้สึกว่่าน้อยมากทีเดียว

ศีลห้าข้อมีไว้เพื่อเสริมคุณค่าราคาและความรุ่มเย็นของมนุษย์นี้ จะแทบไม่มีในตัวของเรา แล้วกลายเป็นผู้สังหารศีลห้าไปหมด ให้มีแต่พิษภัยห้าประการ เผาผลาญตลอดเวลา นี่มันก็ไม่พ้นกองทุกข์ จนกระทั่งถึงลงนรกได้นะ ศีลห้าข้อนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว เราเหยียบย่ำไปมาอยู่ซึ่งศีลซึ่งธรรม ไม่รู้ว่าตัวเป็นศีลเป็นธรรม หรือมีตั้งแต่ความรื่นเริงบันเทิง ความสุขเอาเผากิน แล้วเหยียบย่ำทำลายตนด้วยการล่วงเกินศีลนี้ขาดสะบั้นไป จนกระทั่งถึงตกนรกอเวจีด้วยศีลห้าข้อใดก็ได้ ให้เราพากันระวัง ควรระวังบ้าง เรื่องศีลเป็นของสำคัญ เป็นเครื่องประดับกายวาจาของเรา และเป็นที่ยอบอุ้มของจิตใจ ให้พากันรักษาบ้าง

ศีล ๕ นี้ท่านไม่ได้มอบให้พระนะ ท่านมอบให้ประชาชน รักษาไม่ได้ก็ให้เอาแค่ศีล ๕ นี้ก็พอดิบพอดี พอเป็นมนุษย์มันสมกับว่าเป็นลูกศิษย์ตถาคตควรรักษา ศีล ๕ คืออะไร อันนี้ก็รู้กันทุกคน แต่ไม่มีใครสนใจปฏิบัติศีล ๕ ก็เป็นโมฆะ ตัวเราก็หาประโยชน์ไม่ได้ มีแต่โมฆะเช่นเดียวกัน ให้พากันรักษาบ้างไม่มากก็น้อย จะรักษาข้อใดให้เข้มงวดกวดขัน และข้อใดที่เป็นภัยใกล้ชิดกับเรามากที่สุด ให้เราระวังรักษาข้อนั้นให้ดี เช่นศีลข้อที่ ๓ ไปที่ไหนมักได้เทศน์เสมอ เรื่องศีลข้อที่ ๓ คือ กาเมสุ มิจฉาจาร

เพราะโรคอันนี้เป็นโรคที่ร้ายแรง กินไม่อิ่มไม่พอ โรคฟุ้งเพื่อเห่อเหิม กินไม่พอได้ไม่พอ ไม่มีอะไรเกินกามกิเลส เพราะฉะนั้นกามกิเลสจึงกลืนได้ไปหมด ไม่มีเลือกมีเฟ้น แล้วก็ย้อนเข้ามาทำลายครอบครัวผิวเมียนั้นแหละ ไม่ได้เข้ามาทำลายใคร ถ้าทำลายศีลข้อนี้ก็เท่ากับทำลายครอบครัวเหี้ยเรือ่นให้แตกกระจัดกระจายไปตามๆ กัน ศีลข้อนี้อย่างไรขอเอาให้มั่นคง อย่าเห็นสิ่งอื่นใด ยิ่งกว่าผิวกว่าเมียของตนเอง อันนี้เรียกว่าฟุ้งเป็นฟุ้งตายคุณค่าราคาและความรักชอบของเรา ความติดพันไม่มีอะไรเกินผิวเมียรักกันชอบกัน ไว้วางใจกันได้ถ้ามีศีลมีธรรม ถ้ากิเลสเข้าไปแทรกแล้วจะเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้กันระหว่างผิวเมียเลยกลายเป็นข้าศึกกันไป ให้พากันระมัดระวังให้มาก

เวลานี้กามกิเลสที่กำลังระบาดสาตกระจายทั่วประเทศไทย มีแต่สุนัขก็ค่อยยังชั่วนะ อันนี้คนยิ่งร้ายกว่าสุนัขอีก ไปที่ไหนต้องได้ระวังนะต่อไปนี้ ท่านทั้งหลายเลี้ยงหมาไว้ในบ้าน เป็นยังงัยหมามีที่ตัวๆ ไอ้กามกิเลสของเรามันลูกกลม มันกัดหมาจนกระทั่งแตก กระจัดกระจายจากบ้านจากเมืองไป เพราะมันสู้เราไม่ได้ เรามันเก่งกว่าหมา กามกิเลสมีเท่าไรเป็นไม่พอๆ กลืนไปหมดๆ สุดท้ายหมาอยู่ติดบ้านไม่ได้ วิ่งลงทะเล ให้พากันระวังนะ ถ้าท่านทั้งหลายมีความรักชอบหมา อย่าพากันฝ่าฝืนศีลธรรมข้อนี้ ให้พากันรักษาให้ดี

หมาเขามีความสงบเป็นบางกาลบางเวลา ถึงจะคึกคะนองบ้างก็มีบ้างเล็กน้อย แต่มนุษย์เรานี้คึกคะนองตลอดเวลา ทั้งหญิงทั้งชาย แม้แต่เฒ่าแก่แล้วมันก็ไม่ถอย ไอ้เรื่องความคึกความคะนอง ไอ้เรื่องกามกิเลสซึ่งเป็นตัวไฟเผาโลก เวลานี้กำลังสาตกระจายไปทุกแห่งทุกหน ทั้งๆ ที่ประกาศตนว่าเป็นลูกชาวพุทธ ชาวพุทธอะไรมันชาวผีกินไม่พอด่างหาก มันเต็มอยู่ในกับเรา หญิงชายนี้แหละ

ให้พากันยับยั้งชั่งตัว ให้มีความพอประมาณด้วยศีลด้วยธรรม ยับยั้งเอาไว้ อับปิจฉตา มีความมักน้อยในผิวเดียวเมียเดียวเท่านั้นเป็นที่เหมาะสมแล้วกับศีลธรรมพระพุทธเจ้า ข้อนี้ อย่างน่าอย่างอื่นอย่างใดเข้ามาแทรก อับปิจฉตา ความมักน้อยๆ ในอารมณ์เครื่องเผาผลาญเรคือกิเลส ให้ระวังอันนี้ นอกนั้นจะมีมากมีอะไรไม่เป็นการกระทบกระเทือนเสียหาย แต่อันนี้มีมากไม่ได้ ฝืนเข้าไปก็เอาเลยเป็นไฟๆ ให้พากันระมัดระวัง รักษาศีลข้อนี้ให้แน่นหนามั่นคง ผัวกับเมียจะอยู่ด้วยกันเป็นความสนิท ยิ่งกว่าสมบัติเงินทอง ที่มีเป็นจำนวนมากมายขนาดไหนเสียอีก

ถ้าเป็นผู้ข้ามเกินศีลธรรมในศีลข้อนี้แล้วอะไรจะไม่มี ความหมาย ทรัพย์สินเงินทอง เหล่านั้นไม่มีความหมาย กลายมาเป็นไฟเผาเราได้ที่นั่นแหละ ตายแล้วไปลงนรกหมกไหม้ที่สุด ร้อนที่สุดคือไฟตัว กาเมสุ มิจฉาจาร เพราะต่างคนต่างเผาผลาญหัวอกกัน เอาไฟมาเผากันสดๆ ร้อนๆ ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งก็ตาม เมื่อโดนอีกฝ่ายหนึ่งทำลายแล้ว นอกที่ไม่หลับเป็นฝันเป็นไฟ จะกระอักเลือดออกมา คือจะเป็นบ้ำละเมอเพื่อฝันไป เพราะความเสียอกเสียใจเป็นกำลัง นี้ละโทษแห่งทำคนอื่นให้เสียอกเสียใจขนาดนี้ เวลามันไปเผาลงในนรก ยิ่งมากกว่านี้หลายร้อยเท่าพันทวี ให้ระมัดระวังนะ

อย่าเห็นแก่ความเพลิดเพลิน ที่เกิดจากการสนุกเอาเผากินนี้ มาเป็นเครื่องรื่นเริงบันเทิง ถึงกับลืมนื้อลืมตัว ให้ระวังไฟนรกข้างหน้าที่มันจะมาเผา เพราะความลืมนื้อลืมตัวไว้ตั้งแต่บัดนี้ ให้รู้ตัวตั้งแต่บัดนี้ ศีลธรรมของพระพุทธเจ้ามีไว้สำหรับเรา รักษาเราให้มีความสงบเย็นใจ มีความสุขความเจริญอยู่ด้วยกันเป็นผาสูก เฉพาะอย่างยิ่งคือผิวเมียอยู่

ด้วยกันเป็นผาสุกที่สุด อันนี้เป็นก้อนสมบัติอันใหญ่หลวง ไม่มีอะไรจะใหญ่หลวงยิ่งกว่าสมบัติก้อนสามีภรรยาฝากเป็นฝากตาย มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อกัน ประหนึ่งว่าเป็นอวัยวะของกันและกัน นี่คือก้อนมหาสมบัติอันมีคุณค่ามากที่สุดทีเดียว สมบัติอย่างอื่นใดสู้ไม่ได้ ให้รักษาสสมบัติอันนี้ไว้ในหัวใจของทุกท่าน มีความจงรักภักดีต่อคู่ครองของตน อย่างมีที่แจ้งที่ลับเป็นอันขาด อันนั้นคือไฟเผาทั้งที่แจ้งที่ลับ ครั้นแล้วมันเผาได้ทั่วไป ไม่ว่าที่แจ้งที่ลับ การไปมาหลับนอน เผาได้หมด ถ้างออันนี้ได้เข้าถึงตัวแล้ว ให้พากันระมัดระวัง

เวลานี้โลกของเราเดือดร้อนวุ่นวายเพราะตัวนี้รุนแรงมาก ถ้าว่าโลกมากก็ตัวนี้แหละ ผลักดันให้โลกมาก ไม่ได้อย่างใจก็โกรธ โกรธก็ตัวนี้เองเป็นตัวพาให้โกรธ เพราะความรักในหญิงในชาย ราคะตัณหาที่มันผลักดัน ท่านเรียกว่ากิเลสสามตัว ตัวหนึ่งคือความโลภ ตัวหนึ่งคือความโกรธ ตัวหนึ่งคือราคะตัณหา ออกมาจากโมหะอวิชชาซึ่งครอบอยู่ในหัวใจนั้นแล้ว มันจึงหลงตะไปหมด ลืมดับมิดดับไปหมด เพราะอวิชชาครอบไว้ ให้พากันระมัดระวังให้ดี เราจะได้เห็นความสุขความเจริญต่อหน้าต่อตากัน ทั้ง ๆ ที่เรามีชีวิตอยู่ที่นี่แหละ

เราอย่าไปหวังไปคิดคาดต้นเตาเผาหมัดหลอกตัวเองแล้วทำความชั่วไม่หยุด ว่า นรกสวรรค์คอยไปเอาข้างหน้า หรือบางทีว่าสวรรค์นรกไม่มี ผู้นี้ยิ่งแล้วทีเดียว ตายแล้วจมโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เอา นิมนต์พระมากุสลา ร้อยองค์ก็ได้ อย่างเวลานี้เรานั่งฟังเทศน์นี้ พระท่านมีจำนวนเท่าไร มานั่งฟังเทศน์อยู่นี้ก็องค์ นับจำนวนได้เท่าไร แล้วให้ท่านมากุสลา กับคนหมดคุณค่าหมดราคาคนนี้ เอ้ามันตายไปแล้ว เอ้านิมนต์มากุสลา ธมฺมา กุสลา ธมฺมา เรื่องบาปเรื่องกรรมทั้งหลายซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงไปถึงยมบาลนั้น จะไม่สนใจเลย ลากลงนรกทันที ๆ

พระกุสลา ธมฺมานี้อายุตัวเอง กุสลา ธมฺมา ให้บุญเขา ๆ ทำไมนายยมบาลถึงจะมลากไปต่อหน้าต่อตา นี่เพราะกรรมมีอำนาจหนักมาก เกินกว่าอะไรที่จะต้านทานไว้ เช่น อย่างนิมนต์พระมากุสลาเป็นร้อยเป็นพันองค์ ไม่มีความหมาย เพราะกรรมนี้มีความหนักมากยิ่งขึ้นกว่าการนิมนต์พระมากุสลา นอก ๆ อย่างนั้น เรื่องภายในเจ้าของสร้างไว้แล้วอย่างเต็มตัวเต็มหัวใจ ไม่มีอะไรมีน้ำหนักมากกว่านี้ ตายแล้วจม

นี่หมายถึงความชั่ว ถ้าหมายถึงความดีแล้ว เราปฏิบัติตนให้เป็นคนดี ดีเรื่อย ๆ ดีขึ้นไปจนมีความสงบรวมเย็น จนเป็นที่แน่ใจในตัวเองทั้งบาปบุญนรกสวรรค์ ประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้แล้ว นี่สรุปความย่อ ๆ มาให้ท่านทั้งหลายได้ฟัง ให้เต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว สงสัยอะไรบาปพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วแต่กับไพบาลใดมา สอนแบบเดียวกันหมด พระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้ทุก ๆ พระองค์ สอนว่าบาปมีเหมือนกัน บุญมีเหมือนกัน นรกมี

สวรรค์มี พรหมโลกมีเหมือนกัน จะสงสัยไปไหน ไม่มีทางสงสัยเลย นี่ผู้ปฏิบัติตัว ธรรมเข้าสู่จิตใจแล้วจะสว่างกระจ่างแจ้งออกไป เห็นสิ่งเหล่านี้ประจักษ์ภายในจิตใจ แล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าทำอะไร

พระพุทธเจ้าสอนแล้วอย่างแจ่มแจ้ง ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งล่องลอย ไม่ปิดบังที่ไหน มีอยู่ตามความจริง ใครมีหุมีตา เช่นตาญาณทราบได้โดยลำดับลำดับตา ดังพระพุทธเจ้าและสาวกผู้มีความเชี่ยวชาญ ในความรู้ความเห็นในสิ่งเหล่านี้ กว้างแคบลึกตื้นต่างกัน ท่านจะเห็นตามนิสัยวาสนาของท่าน ใครจะว่าไม่มีก็ทำตามท่านจะไม่สนใจ เหมือนคนตาดี มีเพียงคนเดียว คนตาบอดจะเต็มอยู่ในสถานที่นี้หมด เขาปฏิเสธว่าบาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี ท่านจะมีแต่ความสลดสังเวช เพราะท่านตาดีคนเดียวเห็นหมดนี้ ไม่มีอะไรมันมีอยู่อย่างนั้น ไอ้คนตาบอดก็จะพูดเป็นเสียงเดียวกันนี้ งุ่มง่ามตัวมเตี้ยม ชนต้นไม้ใบหญ้า ชนไปหมดทุกแห่ง ตายแล้วก็ลงนรก ท่านจะเชื่อถือได้อย่างไร ผู้ที่ท่านรู้รู้อย่างนั้น

เหมือนคนตาดีจะไปเชื่อคนตาบอดได้อย่างไร นอกจากคนตาบอดต้องเชื่อคนตาดีถึงถูก คนตาดีคือศาสดาองค์เอก แนะนำสั่งสอนอะไร ทรงรู้อะไรเห็นแล้วทุกอย่าง จึงมาแนะนำสั่งสอนพวกเรา เมื่อสั่งสอนแล้วอุทิศสัพพัญญูบิณฑบาตไปตามวิสัยคนตาบอด ต้องเชื่อผู้ชักจูงก็แคล้วคลาดปลอดภัยไปได้ เช่นอย่างคนตาดีจูงคนตาบอดก็ไปเพื่อความแคล้วคลาดต่อไป อันนี้ท่านจอมปราชญ์ พวกเราโง่มีตมิดปิดตาในทางใจ ท่านสว่างจ้าภายในจิตใจ มาสอนพวกเราในเรื่องบาปบุญนรกสวรรค์ สอนที่ไหนแยกแยะออกให้เห็นให้รู้ เราก็ดำเนินตามท่าน เราก็อหลุดพ้นจากทุกข์ นี่ท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ในศาสนาพุทธของเรา นี้ ท่านทั้งหลายว่าครีว่าล้าสมัย ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มีแล้วหรือ ไม่ปฏิบัติธรรม มาอ้อมมาอวดมาประมาทท่านผู้ตั้งใจปฏิบัติดี มีพระพุทธเจ้าเป็นต้นได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล เป็นผู้รู้มรรครู้ผล รู้บาปบุญนรกสวรรค์ นิพพานมาตลอด จนกระทั่งปัจจุบันนี้เรียกว่าพุทธศาสนา คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน เต็มอยู่ในโลกธาตุนี้ทั้งนั้น แล้วผู้ปฏิบัติตามที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วด้วยความรู้แจ้งนั้น ก็รู้ตามนั้น ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เรายังจะว่าพระพุทธเจ้าเป็นโมฆะอยู่หรือ ก็เรามันเป็นโมฆะเต็มตัว เหลือแต่ลมหายใจเท่านั้น ให้รีบแก้ไขตัวเอง ถ้ามันเป็นเช่นนั้น ท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านทรงมรรคทรงผลตามทางของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วอย่างไร งานที่ท่านได้บำเพ็ญก็คืองานเพื่อทรงมรรคทรงผล เพื่อรู้ถอดถอนตนออกจากทุกข์ทั้งนั้น ไม่ใช่งานเพื่อลากลงนรกอเวจี

เฉพาะอย่างยิ่งพระกรรมฐาน ท่านไปเที่ยวอุทฺตงกรรมฐานอยู่ในป่าในเขา ท่านไปหาอะไร ท่านไปชำระความมืดบอดของท่านภายในจิตใจ ด้วยกิเลสปิดบังนั้นแล ด้วยศีล ด้วยธรรม ชำระล้างออกๆ จนจิตใจที่วุ่นวุ่นมันมืดตื้อนั้น กลายเป็นจิตใจที่สงบร่มเย็นสว่างไสวขึ้นมาที่ใจ เมื่อจิตใจสว่างไสวแล้วมันก็เริ่มเห็นสิ่งนั้น รู้เห็นสิ่งนี้ ทั้งกิเลสภายในใจของตัวเอง และสิ่งที่นอกจากใจไปมันก็เห็นออกไปเรื่อยๆ นั้น บาปบุญนรกสวรรค์ เทวบุตรเทวดาปิดได้ยังไง ขอให้มันตามันก็รู้

นี่ท่านปฏิบัติ กิเลสภายในใจท่านก็ชำระออก มรรคผลท่านก็สั่งสมขึ้นมาเรื่อยๆ สิ่งที่คุณที่เห็นที่มีอยู่รอบตัว ท่านก็รู้ๆ ไปเรื่อยๆ สำหรับท่านผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า นี้เรียกว่าอภิกโก สิ่งเหล่านั้นมีอยู่ตลอดเวลา ผู้ปฏิบัติได้รู้ได้เห็น ก็รู้ตามสิ่งที่เรามีอยู่ตลอดเวลา แล้วจะหายไปไหน มีอะไรมาปฏิบัติได้ นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้าเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่างแล้ว ที่ไม่ชอบก็คือชาวพุทธของเรา มันดื้อมันดื้อมัน มันท้าทายทำทุกอย่างที่พระพุทธเจ้าทรงห้าม มันไม่ยอมทำตามแต่ที่ทรงให้ทำมันไม่ยอมทำตาม

คือที่ห้ามมันอยากทำ อะไรชั่วช้าลามกไม่ดีบ่ดีชอบที่สุดอยากทำ ดีไม่ดีชักชวนไปทำนะ ยิ่งคนที่เป็นสันดานหยาบแล้ว เป็นนักพนันตัวเก็งนั้นละ มีหน้าซ้ำยังกระซิบกระซาบเมื่อยอีกว่า นี่ไปเล่นการพนันมานี้ได้มากนะ ไปไหมแม่เอ๊ยหนู นั่นเห็นไหมมันจะชวนกันลงนรกทั้งเป็น จมกันทั้งเป็นเห็นไหม นี่ละมันไม่เชื่อพระพุทธเจ้า การเล่นเกมพนันขั้นต่อเป็นของดีของดีเมื่อไร จิตใจเหลวไหลโลเลไปหมด หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ แล้วไม่มีใครเชื่อถือ สมบัติเงินทองได้มาเป็นของเล่นของสนุกสนานไปหมด เวลาเสียไปหายไป เสียไปเป็นเงินเป็นทอง ทำไม่ไม่คิดกัน ธรรมพระพุทธเจ้าท่านคิดหมด ท่านสอนหมด นี่ละพูดถึงเรื่องภาคปฏิบัติอรรถธรรมของพระพุทธเจ้า

ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าคือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน มีอยู่โดยสมบูรณ์เป็นอภิกโก ทั้งดีทั้งชั่วมีอยู่โดยสมบูรณ์ ขอให้ปรับตัวให้ดีด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตามหลักศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ผู้ที่จะเห็นชัดเจนอย่างสดๆ ร้อนๆ ก็คือผู้ปฏิบัติจิตตภาวนา จิตตภาวนาเป็นวิธีการเบิกโล่งให้เห็นทั้งกิเลสภายในจิตใจของตน ตั้งแต่หยาบกลางละเอียดยเป็นลำดับไป ให้เห็นทั้งภายนอก ตั้งแต่พวกเปรตพวกผี สัตว์นรกอเวจีตลอดไปถึงสวรรค์ชั้นพรหมเลย จนทะลุถึงนิพพานจะปิดบังได้ยังไง

พระพุทธเจ้าทรงรู้อย่างนั้นๆ สอนสัตว์โลกให้ปฏิบัติอย่างนั้น จะรู้อย่างนั้น มันก็รู้อย่างนั้นแล้ว จะหาว่าลูกศิษย์ลูกหาอุตริไปไหน ก็รู้อย่างศาสนา เช่นอย่างพระพุทธเจ้าสอนบรรดาสาวก จนได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เมื่อสาวกทั้งหลายปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า

จนกระทั่งได้บรรลุมรรคผลนิพพานแล้ว จะหาว่าสาวกทั้งหลายอุตรีเทรอ พิจารณาซิ ก็รู้ตามครู อุตรีที่ไหน ที่นี้ทุกสิ่งทุกอย่างทั้งดีทั้งชั่ว พวกเปรตพวกผี สัตว์นรกอเวจีทั้งหลายก็รู้เห็นตามที่มันมีอยู่ และรู้ตามครูคือทางเดินของศาสดาที่สอนไว้เรียบร้อยแล้ว จะอุตรีไปที่ไหน เป็นอย่างนั้นซิ

ให้ปฏิบัติ ผู้ไม่ปฏิบัติอย่ามาลบล้างศาสนา ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี บาปบุญไม่มี พวกนี้พวกจมทั้งเป็น ผู้ปฏิบัติท่านปฏิบัติอยู่ ผู้รู้ท่านรู้อยู่ ผู้เห็น ๆ อยู่ ผู้ทรงไว้ซึ่งมรรคซึ่งผล จนกระทั่งถึงอรหัตภูมิอรหัตตมามีอยู่ในศาสนาของเราทุกวันนี้ เราจะไปหาตามตลาดตเล มันก็มีแต่กระดุกหมูกะดุกว้ว ส่วนมากท่านไปเสาะแสวงหาอรรถาธรรมอย่างนี้ ท่านไปอยู่ในป่าในเขาเป็นจำนวนมากนะ

ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนพระสงฆ์ที่บวชในเบื้องต้น ขึ้นต้นก็ว่า รุกขมูลเสนาสน์ นิสสัย ปพพชชา ตตถ เต ยาวซีว อุตสาโห กรณียโย นี้ทางเดินของมรรคของผล ของผู้บำเพ็ญเพื่อมรรคเพื่อผล คือเวลาเธอทั้งหลายได้บรรพชาอุปสมบทแล้ว ให้เข้าไปอยู่ตาม รุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื้อมผา อันเป็นสถานที่สะดวกในการประกอบความพากเพียร และจงทำความอุตสาหะพยายามอยู่อย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด นี่เป็นพระโอวาทที่พระองค์ทรงสอนพระทุกองค์ ที่บวชมาต้องรับโอวาทข้อนี้จนได้ นิสสัย ๔ อกรรมยกิจ ๔ หรืออนุศาสน์ ๘ นั้น แจงออกมาอย่างนี้ให้รู้กัน

นี่ละผู้ปฏิบัติตามศาสนธรรม ที่เรียกว่าสาวกชาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว จะผิดไปที่ตรงไหน มรรคผลนิพพานตั้งบ้านตั้งเรือนเหนือบ้านเรือนของเราหรือ มันตั้งอยู่ที่หัวใจคนเป็นแต่เพียงว่ากิเลสเข้าไปทำลายมรรคผลนิพพานไม่มี มีแต่บาปเต็มตัว ๆ อยู่ที่ไหนมีแต่บาป หาบบาปหาบกรรม ทั้งยืนทั้งเดินทั้งนั่งทั้งนอนทั่วกัน เพราะการสร้างบาปของตัวเองเท่านั้น สร้างเมื่อไรก็ได้บาป บาปก็เป็นอกาลิโกเหมือนกันกับบุญ บุญหรือธรรมก็เป็นอกาลิโก เราหมุนเข้าสู่บุญสู่กุศลก็เป็นบุญเป็นกุศล เป็นธรรมขึ้นมา เรียกว่าอกาลิโก ๆ อยู่ในใจของเราดวงเดียวกันนี้แหละ ไม่ได้อยู่ที่ไหน อยู่ที่อื่นเป็นการมเงาเกาหมัดหลอกลวง

พระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นศาสดามเงาเกาหมัด รู้จริงเห็นจริง ละกิเลสได้จริง ๆ จนเป็นศาสดาเอกของโลก แล้วมาสอนโลกด้วยธรรมอันเอก แล้วผู้ปฏิบัติตามธรรมของพระพุทธเจ้านั้น ทำไมจะทรงมรรคทรงผลไม่ได้ เมื่อปฏิบัติถูกต้องตามธรรมที่ท่านสอนไว้แล้ว ปฏิบัติได้มารู้ได้มาจนกระทั่งทุกวันนี้ เรื่องมรรคผลนิพพานไม่ได้สูญสิ้นจากศาสนาพุทธของเรา ขอผู้ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าเราจะยกเป็นเอกเทศ ส่วนมากธรรมประเภทที่เด่นในหัวใจนี้ มักจะปรากฏในป่าในเขาของผู้บำเพ็ญ ยกตัวอย่างเช่น พระ

กรรมฐานท่านมักอยู่ในป่าในเขามุ่งต่ออรรถต่อธรรมอย่างยิ่ง เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ท่านก็สั่งสมคุณงามความดีขึ้นมา ชำระกิเลสลงไปๆ กิเลสค่อยจางไปๆ ธรรมก็ค่อยกระจ่างขึ้นมาๆ สุดท้ายก็มรรคผลขึ้นมาภายในใจ จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว นิพพานขึ้นมาสดๆ ร้อนๆ ภายในหัวใจ

นี่มีท่านผู้ทรงไว้อยู่เสมอ มีมากอยู่ในเมืองไทยของเรา เราพูดอย่างตรงไปตรงมาตามหลักศาสนธรรมที่สอนอย่างตรงไปตรงมา เราอย่าเข้าใจว่ามรรคผลนิพพานสิ้นเขตสิ้นสมัย มันสิ้นตั้งแต่คนไม่สนใจกับอรรถกับธรรม สร้างตั้งแต่บาปแต่กรรม คนนี้มีแต่ลมหายใจ ประกาศไปเท่าไรว่ามรรคผลนิพพานไม่มี ก็คือตัวนั้นแหละประกาศตัวเองนั้นแหละว่ามรรคผลนิพพานไม่มี มีแต่บาปแต่กรรม

ผู้ที่ท่านปฏิบัติๆ อยู่ ผู้รักษาๆ อยู่ ผลที่ท่านได้ใครจะไปแย่งท่านได้ ท่านได้ปฏิบัติความดีงามทั้งหลายมา ท่านได้มากได้น้อย ท่านก็รู้กับท่านเองๆ จนกระทั่งละกิเลสขาดจากหัวใจ ท่านก็เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาภายในใจของท่านเอง ใครจะไปขัดไปแย่งท่านได้ ไปกีดไปขวางไปบล้างท่านได้ละ ไม่มีใครบล้างได้นอกจากตัวเองบล้างตัวเอง ทั้งดีทั้งชั่วบล้างให้หมดก็หมดได้

ถ้าเราตั้งใจปฏิบัติตน ละชั่วทำดีแก้ไขตัดแปลงตนเองแล้ว ทางเดินพระพุทธเจ้าราบรื่นมาตลอด พวกเรานั้นมันขลุกขลัก ถ้าจะชวนไปวัดไปวา ทั้งเลือกทั้งคลาน งานการทั้งหลายในโลกธาตุนี้หอบมาแบกหมด วันนี้อยู่นั้นวันนั้นอยู่นี้ๆ หาความว่างไม่ได้ ถ้าจะไปทางอรรถทางธรรม ถ้าไปทางกิเลสโล่งหมดเลย ทางลาดยางในเมืองไทยเรานี้สู้ไม่ได้ สู้ทางกิเลสไม่ได้ ทางกิเลสนี้โล่งหมดเลย ไปเมื่อไรได้ เออซิ นั่นเห็นไหม เออซิ นี่แหละทางกิเลส มันจึงลากสัตว์ลงในนรกมากมายกายกอง ทางธรรมไม่สนใจกัน

ให้ฟังเสียงธรรมนะ ศาสดาองค์เอกจะมีแต่พระองค์เดียวเท่านั้น ไม่ได้มีหลายองค์ เราอ่านอนใจ เวลานี้ชีวิตของเรามีอยู่ ศาสนาที่เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้าก็มีอยู่โดยสมบูรณ์ ขอให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ถ้าอยากครองบุญกุศล มรรคผลนิพพาน ให้ครองด้วยการปฏิบัติดีของตัวเอง อย่าไปหลงลมหลงแล้งที่เขาหลอกอย่างงั้น พวกที่หลอกเหล่านี้มันไม่ได้ปฏิบัตินะ ตาบอดมันโม่ มันโอดวอดไม่มีใครเกินคนตาบอด ที่นี้คนที่โอดวอด ก็ไม่มีใครเกินคนโง่คนมืดบอด ไม่ได้สนใจกับอรรถกับธรรม แต่มันเอามาโม่โอดวอดพระพุทธเจ้านะซิ เป็นยังไงมันมีมากไหมเวลานี้ คนโอดวอดพระพุทธเจ้า เขี่ยบย่ำทำลายมรรคผลหรือโอวาทของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วว่าไม่มีๆ มีแต่พวกโมฆะหูหนวกตาบอด ยังมีชีวิตอยู่นั้น ตายแล้วก็จมลงๆ

พระพุทธเจ้าท่านไม่สนใจกับใคร ความดีความดีไม่มีใครเกินพระพุทธเจ้า เลิศ
 เลอไปหมดทุกอย่างแล้ว จะมาหวังแบ่งปันส่วนอะไรกับใครที่ว่าเชื่อท่านหรือไม่เชื่อท่าน
 ท่านไม่มาถือเป็นอารมณ์ นอกจากผู้ที่อวด ๆ ตัวเก่ง ๆ ทั้ง ๆ ที่มีตบอดที่สุด นั้นละมันจะ
 เป็นผู้แบกหาบกรรมทั้งหลายไปในนรกอเวจี ไม่มีใครไปช่วยมันได้นะ เราอย่าเข้าใจว่าทำ
 กรรมมากกรรมน้อย จะมีคนไปช่วยเหลือแบ่งหนักแบ่งเบาได้นะ ของตัวเต็มร้อย
 เปอร์เซนต์ ของใครก็ตามร้อยเปอร์เซนต์ ทางความดีก็แบ่งไม่ได้ เช่นผู้ที่สำเร็จเป็นพระ
 อรหันต์แล้ว ใครจะมาแบ่งไปก็ไม่ได้ เต็มตัว ๆ ผู้ที่เป็นบาปเต็มตัว ก็เป็นแบบนั้น
 เหมือนกัน

ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณา หลวงตาได้นำพี่น้องทั้งหลายนี้ นำอยู่สอง
 ประการ ที่มีความสนใจมากที่สุดก็คือเรื่องศีลเรื่องธรรมภายในใจ ห่างจิตใจมากนักร ห่าง
 อรรถห่างธรรมมาก และห่างอรรถห่างธรรมไปมากเท่าไร เท่ากับห่างเห็นความสุขความ
 เจริญ ฟืนไฟคือบาปกรรมทั้งหลาย โกล้ขีดติดพันกับตัวเข้าทุกวัน ๆ นั้นะ จึงเป็นห้วงมาก
 การให้ทานสำหรับคลังหลวงของเรา วัตถุนั้นเป็นเครื่องหนุนคลังหลวงของเรา ให้มีความ
 สะดวกราบรื่น หายใจโล่งทั่วหน้ากันตลอดแดนไทยเรา อันนี้เราก็ได้เข้าไปแล้ว วัตถุนี้ได้
 เข้าสู่คลังหลวงแล้วมากน้อย ส่วนบุญกุศลที่เรานำมาบริจาค สมบัติเข้าสู่คลังหลวงนั้นเป็น
 บุญของเราเอง พี่น้องทั้งหลายก็ได้บุญทุกคน ๆ ที่นำสมบัติเหล่านี้มาบริจาคเพื่อเข้าสู่คลัง
 หลวง บุญเป็นของพี่น้องทั้งหลาย เป็นมหากุศลด้วยกันทั้งนั้น ไม่ได้เสียหายไปไหน

ให้พากันภาคภูมิใจในบุญกุศลของเราที่ได้สร้างคราวนี้ แล้วให้พากันตั้งอกตั้งใจ
 ประพฤติปฏิบัติตัดแปลงกายวาจาใจของตนบ้าง ตั้งแต่เกิดมาไม่ได้สนใจตัดแปลงตัวเอง
 จะให้มันติดมันดีเลิศเลอไปไหนได้ละ ก็มันมีแต่ความชั่ว ตื่นขึ้นมาวันไหนสร้างแต่ความ
 ชั่ว ๆ ความชั่วจะพาคนดีได้หรือ แล้วจะพาคนไปสู่ความสุขความเจริญได้ที่ไหน ไม่มี ถ้ามี
 แล้ว พระพุทธเจ้าไม่ต้องมีในศาสนา พระพุทธเจ้าหรือศาสดาองค์ใดไม่ต้องมี เพราะความ
 ชั่วเขาทำได้ด้วยกัน แล้วเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาอย่างนี้ไม่มี

นี้ความชั่วเป็นชั่ว ความดีเป็นดี จึงต้องมาสั่งสอนให้แยกให้เยอะ ให้ละชั่วทำดี ละ
 ไม่ได้มากให้ละน้อยไป จนกระทั่งมีความเคยชิน มีกำลังมาก ละได้มาก ๆ จนกระทั่งไม่ทำ
 บาปเลย นั้น มันอยู่กับเรานะ เราอย่าไปตื่นลมตื่นแล้ง ว่ามรรคผลนิพพานอยู่ฟากเมฆฟาก
 หมอก ฟากภูเขาภูคนั้นภูเขาภูคนี่ เดือนนั้นเดือนนี้ มรรคผลนิพพานจะลั่นจะหมด มันจะ
 หมดไปไหน มันจะหมดกับเราที่หมดมรรคผลนิพพาน ลมหายใจฝอด ๆ มันก็หมดแล้ว
 มันอยู่ที่เรานะ ให้ปฏิบัติตัวให้ดี

วันนี้ได้พูดถึงอรรถถึงธรรม ที่เป็นห่วงใยพี่น้องทั้งหลายมาก ห่วงใยทางด้านจิตใจ รู้สึกว่าห่วงเหินต่ออรรถต่อธรรมมากที่สุด ในสายตาของธรรมดูแล้วจนจะดูไม่ได้ แต่ผู้ที่ถูกดูไม่ได้มันเพลินตัวนะ เพลินตัว ไม่มีฝั่งมีฝ้า หากเพลินตัวอยู่นั้นละ ผู้ที่ทำงานมีฝั่งมีฝ้า มีหลักมีเกณฑ์ สว่างกระจ่างแจ่มแล้ว ดูพวกเราจนจะดูไม่ได้นะ ให้พากันพิจารณาบ้าง ถ้าเราอยากมีความสุขความเจริญ ให้สร้างความหวังด้วยการทำดีขึ้นใส่ตัวของเรา ความหวังจะมีทุกคนนั้นแหละ ถ้ามีแต่หวังอยู่เฉย ๆ ไม่สร้าง หวังเท่าไรก็ตายทิ้งเปล่า ๆ นั้นแหละ ให้พากันจดจำเอา

ที่หลวงตาเป็นห่วงเป็นใย เฉพาะการอบรมศีลธรรมสำหรับนักบวชเรานี้ จิตตภาวนาเป็นสำคัญมากที่สุด พระซึ่งเป็นนักบวชออกมาเพื่อสละทุกสิ่งทุกอย่าง อาหารการกิน ที่อยู่ที่อาศัยปัจจัยทุกอย่าง บรรดาประชาชนเขารับเลี้ยงเป็นภาระไว้หมด เรามีแต่หน้าที่ทำความดี คือชำระกิเลส ละชั่วทำดี ลงในชำระกิเลส เข้าเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ตามทางที่ศาสดาสอนเป็นยังไง กิเลสมันจะหนาแน่นขนาดไหน กิเลสในครั้งพุทธกาลมันเท่าภูเขา กิเลสของเรามันใหญ่กว่านั้นหรือเล็กกว่านั้น ให้มาดูกิเลสในหัวใจของเรา มันหนาแน่นขนาดไหน ฟาดมันลงด้วยความ پاکความเพียร มันจะแตกกระจัดกระจายไป เช่นเดียวกับกิเลสในครั้งพุทธกาล เพราะกิเลสในครั้งพุทธกาล ก็ธรรมพระพุทธรูปนั่นเอง ปราบเรียบไปหมด แล้วกิเลสในครั้งนี้นั้นจะเอาอะไรมาเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม เอาธรรมเข้าปราบมันก็เรียบเหมือนกัน เป็นผู้บริสุทธิ์พุทธโธถึงขั้นอรหัตตภูมิได้เช่นเดียวกันกับพระพุทธรูปเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้นแล นี่คือธรรมตายตัวเป็นหลักความจริง

ขอให้พระลูกพระหลานตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติตนเอง อย่ามีแต่หัวโล้น ๆ โกงคิ้วแล้ว หลอกหลวงโลกเขากินเฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติชำระจิตใจของตนให้สวยงาม ๆ หิริโอตตปปะ ให้มีความใกล้ชิดติดพันกับธรรมของพระพุทธรูปเจ้า คือวินัยและธรรม วินัยท่านห้ามยังไง อย่าฝ่าฝืน ธรรมท่านสอนยังไงให้ดำเนินตาม ให้เป็นผู้มีสติระมัดระวังตัว ติดตามหลักธรรมวินัยด้วยสติตั้ง เรียกว่าเป็นผู้มีศัสตาปกครองได้ตลอดไป

ผู้ตามเสด็จพระพุทธรูปเจ้า ก็คือผู้มีหิริโอตตปปะ สำรวมระวังตนอยู่ด้วยธรรมด้วยวินัย ซึ่งเป็นศาสดาแทนพระพุทธรูปเจ้า เป็นศาสดาของเรานั้นแหละแทนพระพุทธรูปเจ้า เมื่อเรามีหิริโอตตปปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม ขวนขวายในคุณงามความดี เราก็มีศัสตาตลอดไป นี่เมื่อศาสดามีกับเราแล้ว ศาสดาจะมาสังหารเรามีหรือ เรามีศัสตาแต่มรรคผลนิพพานความดีงามไม่มีกับเรา ก็เท่ากับศาสดามาสังหารเรา ไม่เคยมี มีแต่กิเลส

ตัวพลังตัวเอง ตัวลืมนื้อลืมตัวมาสังหารเราอยู่ทุกวันนี้ ศาสดาคือความมีสติธรรม ปัญญาธรรม ไม่เคยสังหารใคร จึงขอให้พระลูกพระหลานตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ถ้อยคำ ครองมรรคผลนิพพาน ไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย เสมอต้นเสมอปลายเหมือนกันกับกิเลส สร้างมันมากเท่าไร มันก็เป็นกิเลสมากขึ้นเท่านั้น ๆ สร้างความดีเท่าไรก็มากไปเท่านั้น

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควร แก่ธาตุแก่ชั้นธ่แก่กาลเวลา จึงขอขอบคุณและอนุโมทนากับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย มีท่านผู้ว่าราชการจังหวัดและรองท่านผู้ว่าราชการจังหวัด จนถึงท่านนายอำเภอ ข้าราชการทุกแผนกที่อุตสาหั้พยายาม ตลอดประชาชนพี่น้องชาวไทยที่รักชาติ มาบริจาคนและฟังอรรถฟังธรรมในวันนี้ ขอให้นำธรรมนี้ไปเป็นข้อวินิจฉัยใคร่ครวญ แก่ไขตัดแปลงตนเอง ถ้าเห็นว่าไม่ดิงามตรงไหน ให้แก่ไขตัวเองแล้ว ส่งเสริมความดิงามให้มากขึ้น ความเป็นสิริมงคลจะเป็นขึ้นกับใจของเราตัวของเรา ไม่เป็นจากที่อื่นใด จึงขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลายทั่วกันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ